

Шинићи Хоши

МЕСЕЧИНА

Кроз стаклени плафон велике просторије тихо се уливао плавкасти сјај месечине, а звезде су трепериле у безвучној симфонији. Љиљани у саксијама, поређаним у углу просторије, сваки са по више од десет цветова, неуморно су ширили густ, тежак мирис.

У супротном углу налазио се омањи базен. Његова вода је била прохладна; на површини су пливали цветови локвања, а фонтана у зиду тихо се уливала у базен и правила кругове на води која се таласала преко ивице мермерног базена, текла по поплочаном поду и некуда нестајала. Ово је била просторија у којој је човек гајио *кућног љубимца*.

Његов *кућни љубимац* је полагао своје гипко тело на под и спавао, док му је вода квасила ножне прсте, на којима је блистала месечина.

– Донеси храну – као и увек, пред улазак у просторију, рече човек слуги од преко седамдесет година. Човек је био фин господин који се ближио шездесетој.

– Разумем. Шта ћемо данас?

– Рецимо... питу од јабука, принцес крофне и дињу.

– Разумем.

Он запали лулу, и док је направио два, три облака дима, слуга на великом сребрном послужавнику донесе брдо онога што му је речено. Човек положи лулу на сто, прихвати послужавник и отвори врата.

На звук отварања врата *кућни љубимац* се подиже па, лако шутирајући велику гумену лопту, приђе човеку, седе на под, радосно се приви уз њега и одоздо му упуту поглед својих прелепих очију.

Човек се сагну, док му је на колону почивала глава *кућног љубимца*, десном руком помилова му бела леђа, а левом узе са послужавника комад пите и стави је у уста *кућном љубимцу*. Овај поједе питу, док га је човек посматрао очима пуним неизрециве радости.

Из уређаја на зиду благо је дувао ветар на ком се лелујала дуга сјајна коса *кућног љубимца*. Изгледало је као да и месечина у томе учествује. *Кућни љубимац* повремено подизаше на човека поглед својих бадемастих очију, и човек је сваки пут нежно узвраћао, говорећи у себи: „Овако дивног кућног љубимца нема, вероватно, нико”.

Кућни љубимац. Била је то петнаестогодишња девојка мешане крви. Мешанки у свету има много, али оваква, као што је његова, сигурно је јединствена. Пре петнаест година, само што се родила, он ју је узео и пажљиво, са много љубави, подизао. На срећу, од родитеља је наследио богатство, а такође и овог верног слугу. Читавој ствари је погодновало и то што је радио као лекар у једној великој болници, па је тако могао и да узме бебу и да се стручно о њој брине.

Међутим, у одгајању своје мезимице он никада није употребио ни једну реч. Храну је давао увек лично он; слуга практично није ни улазио у ову просторију, а ако је баш морао, било му је речено да се кућној љубимици ни у ком случају не обраћа, што је слуга строго поштовао.

Људима нису потребне речи. Речи тако разводњују љубав! Љубав, задобијену без речи, људи са речима губе. Он је тако сматрао.

Лепо тело његове љубимице било је саздано од љубави, ни од чега другог. Као што ни у овој тихој просторији није било ничега од ружноће спољашњег света.

Човек је гладио раме своје мезимице, а ова се сладила дињом. Затим се нагнула над ивицу базена са локвањима и руком захватила воде из фонтане, те је попила. Између прстију, вода јој процури на тело и одраз белог тела на површини воде поче да се цакли. Пошто се напи воде, она седе на ивицу базена и загледа се у човека неко време.

Човек је покупио остатке хране и послужавник ставио на полицу у зиду. Затим је руком позвао љубимицу, плавом траком јој је везао косу, па прстом показао сребрни фискултурни разбој који је по дијагонали пресецао просторију. Било је време за свакодневну спортску активност после јела.

Попут опруге, кућна љубимица одбаци увис своје витко тело и ухвати се за металну шипку. У простору, чија је плавкастобела светлост подсећала на дно мора, снежно бела боја безброј пута је описала лук, а звонце, причвршћено за траку, сваки пут би zazвонило и блеснуло као звезда падалица. Мирис љиљана је, ускомешан, флертовао са фонтаном.

Звонце престаде да звони. Ознојена и румена, кућна љубимица, погледа у човека. Човек климну главом, и она скочи у базен. Вода се прели преко ивице и потече по плочицама.

Човек је сваког дана код куће проводио вече које је овако почињало. Вече је јасно доказивало бесмисленост речи, и у тишини се претварало у ноћ.

Кућна љубимица је у току дана, на сунцу које се пробијало кроз стакло, дремала, и будила се у време када се човек враћа кући.

Биле су то вечери попут слатког сна. Стекао је то пошто се петнаестак година одрицао других видова забаве. Уз такво стрпљење и труд – то се није могло сматрати незаслуженим.

Човек је на спавање одлазио касно, а ујутро би доручковао, нахранио мезимицу, и свеж, колима одлазио на посао. После подне, пошто кућна љубимица заспи, у утихлој кући само је слуга повремено, успореним покретима, споља подешавао температуру у просторији, па би се и он наслонио у задремао у фотељи; тако су текли мирни сати.

Али једног дана се, неочекивано, на ову кућу, испуњену миром и срећом, обрушила олуја. Зазвонио је телефон и изненадио слугу који је дремао у фотељи.

– Хало! Догодило се нешто страшно.

– Да? Реците шта се десило... – одврати слуга.

– Ваш газда је управо доживео тешку саобраћајну несрећу.

– Стварно? – слуга се, са слушалицом у рукама, стропоштао у фотељу. – У каквом је стању? – У тешком. Не знамо о чему се о ради, али у полусвесном стању само понавља како мора неког да нахрани. Ако можда гаји пса, ви се побрините за њега.

– Разумем...

Како се ближило вече, слугина брига је расла. Како да нахрани кућну љубимицу? Као што газда увек ради, слуга на послужавник поређа колача, поморанци и још којечега, и плашљиво отвори врата. На тај звук кућна љубимица поче радосно да се придиже, али кад угледа слугу, брзо скочи у базен и сакри се испод лишћа локвања.

– Газда је повређен. Вечерас се неће вратити, зато узми ово и једи – без размишљања рече слуга, али кућна љубимица не могаше да разуме. Не само да није разумела, него се од гласа који чује први пут само још више уплашила. Слуга ју је неспретно дозивао руком, али његови покрети никако нису пристајали овој просторији. Слуга помисли како она неће да једе док је он ту, па спусти сребрни послужавник на под и изађе.

Но, када је после неког времена тихо завирио, видео је да је на послужавнику све онако како је и било. Без главног зачина – а то је била љубав – газдина љубимица ништа није јела; седела је на ивици базена, и, замишљена, чекала.

Следећег јутра слуга позва телефоном болницу у којој је био хоспитализован газда, али му рекоше да је још у критичном стању.

– Да ли могу да га посетим и разговарам са њим?

– Ни у ком случају! Евентуално можете да га гледате.

Слуга је мислио да некако изведе кућну љубимицу да је газда нахрани, али је схватио да је то немогуће.

Слуга уђе у просторију и замени храну. Додао је и принцес крофне; газда јој их је често давао.

– Једи, молим те! Кад се газда врати, има страшно да се љути на мене... – слуга је плачљиво замоли, али кућна љубимица га не схвати. Спустила се ноћ, а храна са послужавника није мањкала. Ослабила и убледела, газдина мезимица само је примицала лице љиљанима и упијала њихов мирис.

Газда је и даље био у критичном стању, а његова љубимица све мршавија и блеђа. Слуга је помислио да позове доктора, али то би значило да пише себи отказ без могућности да нађе нов посао. Стари слуга није могао да се скраси: мало-мало, па би завирио у просторију кућне љубимице, да би онда звао болницу, и све тако.

Слуга се уморио и заспао, када га је усред ноћи пробудио телефон.

– Ваш газда је преминуо...

Слуга није имао снаге да врати слушалицу на место него ју је само спустио на сто и кренуо према просторији газдине мезимице.

Кућна љубимица, коју је газда волео више од свега, његов најближи род – не, она је, заправо, била он сам. Како да том бићу саопшти о оваквој несрећи? Можда неће умети, али мора да јој саопшти.

Кућна љубимица је непомично лежала на плочицама. Слуга се тихо приближи и спусти јој руку на раме. Било је хладно као мермер.

Једна латица са љиљановог цвета откиде се и тихо удари о под.

ПОСЕТИЛАЦ

Из далеког плаветнила изненада се појавио летећи објекат у облику тањира. Сребрнасто блистајући на сунцу, полако се спустио на пољану изван града.

– Ужас! Ванземаљци!

– Брзо јавите полицији. Не, војсци! Или Министарству спољних послова. Не, опсерваторији!

Гомила је на безбедном растојању окружила летећи тањир и, док су пљуштали хаотични предлози, тањир се поново тихо подиже и одлете у непознатом правцу.

– Види, оде! И то је све?!

Али то није било све; био је то почетак циркуса. Тањир је одлетео, али је нешто оставио.

– Види, ко је оно?! – у правцу у ком су сви показивали прстом стајало је једно биће у златном костиму припијеном уз тело.

– То је сигурно биће са друге планете, долетело је оним свемирским бродом.

– Са каквим ли је циљем дошао?

Сви су рекли оно прво што им је пало на памет:

– Можда је извидница окупације Земље?

У људском роду увек је нека заједница освајала другу, па му је већ у генима било да при сусрету са непознатим бићима одмах сумња на окупацију.

– Али он је један...

– Један, али долетео је на савршеној летелици. Ако има научног знања, и један је довољан. Десиће се нешто страшно!

Док су немир и страх гомиле расли, појави се војска са супермодерном техником.

– Грађани, повуците се! Ваша безбедност је наша обавеза.

Одлично организовани млади војници, у одећи која није пропуштала отровне гасове и радиоактивне таласе, почеше да хитро обављају своју дужност.

Радаром је урађено циљање и бацачи пламена и минобацачи беху у пуној приправности. Само се чекала наредба за паљбу. Али наредбу никако да издају. Заповедништво је одуговлачило.

– Под хитно уклонимо узрочника немира. Нема разлога да оклевамо у елиминисању нелегалног дошљака – тврдили су присталице акције.

– Не, сигурно је изасланик мира. Откажите напад и уклоните окружење – тврдили су пацифисти.

– И једна и друга страна су делимично у праву, али морамо да будемо обазриви. Можда се ради о префриганој клопци; ако убијемо овог, можда се његови појаве у великом броју. То је честа тактика. Не смемо да наседнемо на провокацију. А са друге стране, не смемо тек тако да му се приближимо. Обратимо му се, спремни на сваку евентуалност.

Највећи број људи подржао је ово, Земљанима најсвојственије, мишљење. Не престајући да буду на опрезу, послали су највештијег дипломату. Праћен погледима пуним очекивања, овај се обратио ванземаљцу.

– Да ли разумете шта вам говорим?

Ванземаљац је климнуо главом. Охрабрен, дипломата се насмеја од ува до ува, и рече:

– Добро дошли на Земљу. Верујемо да сте дошли са пријатељским намерама. Наше намере су идентичне. На цивилизацијском нивоу наша планета заостаје за вашом, али што се тиче привржености миру и култури, не заостајемо ни за једном планетом у свемиру. Надамо се плодносној сарадњи са вама. Ако има нешто што желите, можете то изразити преко мене. У сваком случају... – дипломата је очигледно мислио да је ово тренутак да се покаже као мушкарац: прсио се,

брисао зној, осмех му се није скидао са лица, да би онда изненада погнуо главу и био оличење ентузијазма.

С друге стране, трудио се и да сачува хладнокрвност, и још је бесконачно понављао исте ствари, те је на крају промукао. Међутим, ванземаљац је тада благо одмахнуо главом и дипломата се ужурбано повуче.

– Ето, видите! Од бирократа нема никакве користи. Разговор препустите нама, пословним људима – рекоше руководиоци једне економске организације који су одмах схватили да ванземаљац није дошао са непријатељским побудама.

– Тако је. Ванземаљац је очигледно дошао ради трговинске размене. Са које год планете да су, сва бића теже да повисе животни стандард.

За трен ока пред непомичним ванземаљцем поче парада аутомобила. Наравно, били су изложени и разни други производи.

Бизнисмени су напето пратили који производ је добро прошао, али се парада заврши, а да ванземаљац ниједном не климну. На крају је поново одмахнуо главом.

Са каквим је, забога, циљем дошао на Земљу?! Људи су све мање схватили и били све забринутији. Ово је ситуација за религиозне секте. Пред масу изађоше неки људи који су дотле нешто мрмљали себи у браду.

– Као што смо ми од почетка говорили, овај господин је изасланик Бога. А ви?! А ви бисте да будете једнаки, па хајде да се дружимо, па осмеси, па хајде да тргујемо, па изложба робе. Стићи ће вас казна Божија. Немамо речи колико нас је било срамота. Али ситуација још може да се поправи. Клекнимо и покајмо се.

Овом мишљењу се нико није супротставио. Човечанство се доведе развило преко проба и грешака. О чему год да се ради, обавезно мора да се испроба.

Измена у играчкој поставци. Верници падоше ничице пред ванземаљцем у дугачкој страсној молитви. Господе Боже, опрости нама, глупим, јадним људима. Научи нас. Покажи нам пут.

Но ванземаљац, пошто је неко време стајао безизражајно, на крају одмахнуо главом. На то жустро иступи један човек:

– Ко су ови плитки људи?! Да ли је могуће да оволико не знају основне ствари? Треба размишљати просто. Кад човек сам оде у далеку земљу, шта прво пожели? То бар зна свако. Наравно, секс. Ванземаљци су такође жива бића, па имају исте потребе. А ви га третирасте као бога. Нема шансе да буде задовољан. Кад вам дође гост, најбоље што можете да урадите је да се ставите на његово место. Препустите то мени.

Човек који је изнео овај генијални предлог однекуд доведе лепо грађене лепотице. Сигурно им је добро платио и натерао их да се помире са судбином. Вероватно је рачунао да ће му се инвестиција исплатити ако се девојке свиде клијенту.

Пустише сензуалну музику и лепојке се свукоше, па почеше заводљиво да иду према ванземаљцу. Упркос свему, опет одмахивање главом.

– Нема ефекта. То је моја грешка. Али у основи сам у праву. Само сам нетачно одредио пол ванземљаца. Пошто није мушког пола, онда може да буде само женско. У складу са тим логичним закључком предлажем следећу акцију. На срећу, ја сам леп мушкарац и имам згодно тело.

Уз још заводљивију музику он скину одећу и поносно показа мишиће. Са пићем у руци, намигујући, поче да се приближава клијенкињи. Али ванземаљац поново, са непромењеним изразом лица, одмахну главом. Изгледа да је људски род потрошио сву своју мудрост.

И тада је иступио један озбиљан дечак. Држао је чекић.

– Какав циркус! Срамота ме је што припадам људском роду. И не само то, него не могу да поднесем да овај род настави да постоји. Најбоље је да нестанемо! – приближавао се изговорајући невиним дечјим гласом ове сулуде идеје.

– Чекај, шта си наумио?! – људи су покушали да га зауставе, али догодило се то тако изненада да нису успели. Чекић је ударио ванземаљца у главу, и овај паде као свећа.

– Јао, шта си то урадио?! Кад само помислимо каква ће нас несрећа сада задесити, дође нам да плачемо – дечака одвукоше, а на његово место доведоше најпознатије лекаре.

– Брзо му укажите помоћ, иначе нам се лоше пише.

Али скупљени чувени доктори само слеглоше раменима пошто су прегледали пацијента.

– Не можемо ништа да учинимо.

– Немојте тако! Овде се одлучује да ли ће човечанство бити нападнуто.

– Али ми не можемо ништа да учинимо. Ово је робот.

– Како? Шта сте рекли?

– Погледајте сами. Ево око. Ово је минијатурна камера високе резолуције. Ево, ово је антена. Вероватно су све сцене негде биле емитоване.

А на планети под зеленим сунцем не беше места које се није тресло од смеха.

– ...Било је ово неочекивано драматично финале. Хвала што сте пратили још једну епизоду документарног серијала „По свемиру”. Данас смо имали директан пренос са планете Земља. Надамо се да сте

задовољни што сте имали прилику да упознате необичан начин размишљања и обичаје тамошњих становника. До сусрета у следећој емисији...

ШИНИЋИ ХОШИ (1926–1997), по образовању агрохемичар, син оснивача крупне фармацеутске куће. После очеве смрти преузима вођење компаније која је у великим проблемима. Компанија банкротира. Хоши се, у болници, среће са књигом Реја Бредберија, и свет, другачији од његове реалности, привлачи га толико да и сам почиње да пише фантастику. Пише кратке (3, 4 странице) параболе, у којима људи и места најчешће немају имена, нема конкретних цифара, свака прича је универзална и по садржају и по идеји. Најпознатије збирке приповедака: *Бокица*, *Езој будућности*, *Земљо, добро дошла*, *Рај у коме живи ђаво*, *Хировиши роботи*, *Неко је покуцао*.